

Arrest

**nr. 154 237 van 9 oktober 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2015 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 september 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 september 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2015 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 september 2015 werd de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) genomen. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij betoogt dat de verwerende partij een partiële lezing heeft gedaan van de geciteerde rapporten. Hij verwijst naar een AIDA rapport van 10 augustus 2015 en van 30 april 2015 en naar een artikel van het UNCHR van 6 mei 2015. M.b.t. het AIDA rapport van januari 2015 stelt hij dat de verwerende partij geen melding heeft gemaakt van de catastrofale opvang in Italië. In het AIDA rapport van 30 april 2014 zou er melding zijn gemaakt van de verschillen in de opvangcentra. M.b.t. het UNHCR artikel van 6 mei 2015 stelt hij dat daarin enkel de opvangcentra van zuid-Italië worden besproken en niets wordt gesteld over de andere centra. In de beslissing zouden de problemen in Italië erkend worden en volgens hem zou het gaan om structurele problemen. Uit de rapporten zou niet kunnen worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Italië zal worden opgevangen. Hij verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 137.969 van 30 januari 2015. Hij verwijst naar een artikel van het UNCHR Italië van 16 september 2015 waarbij melding zou zijn gemaakt van het feit dat de Italiaanse regering de aanbevelingen van het Parlement m.b.t. een nieuw reglementair kader voor asielzoekers, niet heeft aangenomen. Hij wijst op de toestroom van asielzoekers en het probleem op Europees niveau. Hij verwijst op een artikel van 17 september 2015 waarin gesteld wordt dat er geen antwoord wordt geboden op het asielprobleem. Tenslotte verwijst verzoeker naar krantenartikels.

3.3.2.2. Vooreerst vermeldt de Raad dat de advocaat van verzoeker ter terechtzitting uitdrukkelijk heeft verklaard dat hij de schending van artikel 3 EVRM niet heeft aangevoerd omdat er in deze zaak geen risico is op een mogelijke schending ervan.

De verwerende partij besluit in de bestreden beslissing dat niet België maar Italië de verantwoordelijke lidstaat is. Vervolgens onderzoekt de verwerende partij of het overdragen van verzoeker aan de Italiaanse autoriteiten een mogelijke schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen. Verwerende partij heeft bij dit onderzoek rekening gehouden met volgende internationale gezaghebbende rapporten en arresten van het EHRM:

- UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013;
- SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013;
- Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", AIDA, januari 2015; - "Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries", AIDA, 9 september 2014;
- Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivee massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 9 juni 2014;
- AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30 april 2015;
- UNHCR, "Italy reception of centres under strain as thousands rescued at sea", 6 mei 2015;
- EHRM, 2 april 2013, nr. 27725/10, Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië;
- EHRM, 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Switzerland;
- EHRM, 5 februari 2015, nr. 51428/10, A.M.E v. Nederland.

In de beslissing werd geoordeeld dat uit die gezaghebbende rapporten en arresten blijkt dat niet op voorhand vaststaat dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Italië worden overgedragen aldaar geen aanspraak maken op opvang dan wel dat deze in de praktijk niet zou worden verkregen. Inzake de kritiek op het opvangbeleid van asielzoekers en de behandeling van asielaanvragen, dient te worden opgemerkt dat uit voormelde rapporten blijkt dat, hoewel er zich desgevallend problemen kunnen voordoen in individuele gevallen, er verschillende opvangmogelijkheden bestaan waar verzoeker in principe toegang tot heeft en asielaanvragen wel degelijk worden behandeld zodat niet op voorhand vaststaat dat verzoekende partij niet zal worden behandeld overeenkomstig de Europese regelgeving. Temeer nu de raadsman van verzoeker op de hoogte is van de initiatieven die hij kan nemen, en hem hieromtrent kan informeren.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar verscheidene recente rapporten om onder meer aan te geven op welke gestructureerde wijze de situatie voor Dublinterugkeerders in Italië geregeld is. Uit de bestreden beslissing blijkt prima facie dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië.

Verzoeker verwijst op uitvoerige wijze naar allerhande bronnen, doch laat na die bronnen op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

In het arrest AME v. Nederland d.d. 5 februari 2015 van het EHRM werd benadrukt dat de situatie in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (EHRM, zaak A.M.E v. Nederland, 5 februari 2015, nr. 51428/10, §35). Het Hof heeft duidelijk gesteld dat een terugwijzing naar Italië geen schending van artikel 3 EVRM uitmaakt. Betrokkene had niet afdoende aangetoond dat hij bij terugwijzing naar Italië, vanuit materieel, fysisch en psychologisch oogpunt een reëel risico liep te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Het EHRM heeft in het arrest van 30 juni 2015 (nr. 39350/13; §36) andermaal herhaald dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen. (zie ook: RvV, 28 september 2015, nr. 153.431; RvV, 28 augustus 2015, nr. 151.398)

Zoals reeds aangehaald werd er in de bestreden beslissing wel degelijk gewezen op de problemen in Italië, waardoor verzoeker niet kan gevolgd worden dat de verwerende partij een partiële lezing zou hebben gemaakt van de geciteerde rapporten. Verzoeker kan niet voorhouden als zou er in de beslissing geen melding zijn gemaakt van de catastrofale opvang in Italië. Immers, in de beslissing werd expliciet gesteld dat uit een grondige analyse van de vermelde rapporten weliswaar blijkt dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen zijn van organisatorische aard, doch dat tevens blijkt dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om eventuele tekortkomingen het hoofd te bieden; Zo werd er voorts op gewezen dat der voor Dublin-returnees, zoals verzoeker, met behulp van het EVF opvangcapaciteit gecreëerd werd die specifiek gericht is op personen zoals verzoeker. Het feit dat er in het AIDA rapport van 30 april 2014 melding gemaakt zou zijn van de verschillen in de opvangcentra, toont niet aan dat er structurele tekortkomingen zijn. Waar verzoeker stelt dat in het UNHCR artikel van 6 mei 2015 enkel de opvangcentra van zuid-Italië worden besproken en niets wordt gesteld over de andere centra, toont hij evenmin aan dat er sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in alle centra in Italië.

Met een verwijzing naar een artikel van het UNCHR Italië van 16 september 2015 waarbij melding zou zijn gemaakt van het feit dat de Italiaanse regering de aanbevelingen van het Parlement m.b.t. een nieuw reglementair kader voor asielzoekers, niet heeft aangenomen, wordt niet aangetoond dat verzoeker blootgesteld zal worden aan mensonwaardige behandelingen en nog minder als zouden de Italiaanse autoriteiten een inbreuk plegen op de regels van de Dublin III Verordening en het EVRM bij de behandeling van zijn asielaanvraag. De krantenartikels waarnaar verzoeker verwijst zijn geen gezaghebbende bronnen, die geen afbreuk doen aan de vaststellingen op grond van de rapporten waarnaar in de beslissing wordt verwezen en die zich bevinden in het administratief dossier.

De kritiek van verzoeker dat niet is gemotiveerd aangaande de toestroom van asielzoekers en het probleem op Europees niveau kan niet worden gevolgd. De bestreden beslissing bevat volgend motief: *“Wat betreft het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld”*

Uit het administratief dossier, met name de schriftelijke weergave van het Dublinverhoor, dat door verzoeker werd ondertekend en gedurende hetwelk hij bijstand genoot van een tolk waarvan hij verklaard die goed te begrijpen, blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij op 3 mei 2015 per boot vanuit Libië vertrokken zou zijn en zou de boot op zee gered zijn en naar het Italiaanse vasteland zijn gebracht. Daar zouden zijn vingerafdrukken zijn genomen en hij zou vervolgens naar een opvangstructuur in “Alife” zijn gebracht. Hij verklaarde dat hij daar vijf dagen verbleven zou hebben en dat ze eten en drinken kregen, maar dat niemand met hun sprak. Hij zou na 5 dagen uit de opvangstructuur vertrokken zou zijn en samen met 18 anderen naar Napels zijn gereisd. Vanuit Napels zou hij vervolgens naar Rome gereisd zijn en verder naar Milaan. Na één nacht in Milaan zou hij via Torino en Savona verder gereisd zijn naar Ventimiglia, waar hij één nacht verbleven zou hebben. Vervolgens zou hij vanuit Ventimiglia de grens met Frankrijk zijn overgestoken en via Nice naar Parijs gereisd zijn waar hij op 13 mei 2015 zou zijn aangekomen. Vanuit Parijs zou hij vervolgens per trein naar Luxemburg gereisd zijn waar hij op 15 mei 2015 zou zijn aangekomen.

Uit verzoekers persoonlijke verklaringen blijkt derhalve niet dat de Italiaanse autoriteiten hem inhumaan hebben behandeld.

Op de vraag of er een specifieke reden is waarom verzoeker zijn asielaanvraag in België wenst in te dienen, antwoordde hij het volgende:

“Toen we arriveerden in Frankrijk heb ik gehoord dat andere vluchtelingen daar werden mishandeld. Ik kwam andere landgenoten tegen die ook mijn taal spraken en zij gaven mij de raad om verder te reizen naar België en hier asiel te vragen.”

Op de vraag of er redenen zijn m.b.t. de omstandigheden van opvang of van behandeling, die een verzet tegen een overdracht naar Italië rechtvaardigen, antwoordde hij dat hij voor hij Ethiopië verliet, informatie had van land van Europa en dat Italië één van de landen is die niet goed zijn voor bescherming. Hij stelt dat Duitsland en België worden aanschouwd als betere landen om bescherming te krijgen. M.b.t. de vraag of hij in Italië problemen heeft ondervonden, verklaarde hij dat het enige probleem dat hij ondervond was dat hij gedwongen zou zijn om vingerafdrukken te nemen, dat hij vervolgens 12 uur in een wagen werd gehouden tot hij akkoord ging en dat hij tijdens zijn verblijf niet voldoende eten kreeg.

Het dient te worden benadrukt dat de vrije keuze van land om een asielaanvraag in te dienen niet strookt met de geest van de Dublin III Verordening.

In de bestreden beslissing werd m.b.t. zijn verklaringen in het kader van het Dublinverhoor en m.b.t. onderzoek naar de kwetsbaarheid van zijn persoon omstandig gemotiveerd.

Waar verzoeker stelt dat er geen individuele garantie werd gegeven dat hij niet op straat zal belanden bij een terugkeer naar Italië, dient te worden opgemerkt dat niet kan worden voorgehouden dat het stilzwijgend akkoord er toe zou leiden dat zijn asielaanvraag niet ter dege zou worden onderzocht. De bestreden beslissing werd immers genomen op grond van de toepasselijke bepalingen van de Dublin III-Verordening.

Door de Italiaanse autoriteiten werd inderdaad niet geantwoord op het verzoek tot terugname, zodat de Belgische overheid per schrijven kennis gaf aan Italië van het tussengekomen stilzwijgend akkoord tot overname (tacit agreement). Dit geheel conform art. 22.1 en 22.7 van de Dublin III-Verordening. Zulks wordt ook expliciet toegelicht in de bestreden beslissing. Bijgevolg zijn de Italiaanse autoriteiten bevoegd om de asielaanvraag te behandelen. Dit wordt niet betwist door verzoeker.

Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van de opgeworpen bepalingen en beginselen.

Het middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS, Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. MILOJKOWIC